

Страшні твої нурти печерні,
страшніші виходів у світ,
із перельотами (хімерні
ті перельоти) недоліт —
то вмерзла зірка в ранню кригу,
що стогне. Стугною гуде.
Бодай би чорт узяв хурдигу,
подів би, розтрощив би день.
Палій-Господь розклав багаття
і на антоновім вогні
іспитуватиме завзяття —
на опір, на вагу, на гніт.
Страшні твої нурти печерні,
в пекельнім казані варись,
та ненадовго, не барись,
устигнеш проламати двері
і сто нещасть, на сто себе
помножених [нрзб.] у кут,
і стріль у небо голубе,
нехай доба доб'є тебе,
а ти складай велику дулю,
свій біль у ній занурюй.
О благісний, о клятий край,
порай, як бути бідоласі.
Як скласти голову на пласі —
тобі — помстись, тоді порай.
О благісний, о клятий край,
я раб твій дугами надбрів'я,
іще лютує переджнив'я,
ти ж на обжинки поспішай,
поки облітаний, оспалий,
облітувавши дар, як біль,
як зек, набудеш причандали,
вік виношені на горбі,
і скажеш — Господи, простися
мені мій гріх, мій дар, мій день.
Ми по мордовським бродим лісі,
а доля по недолі йде.
І скажеш — Господи, допоки
вік вікуватиму — кажу,
не перейду оту межу,
де з головешок б'ють опоки.